

Programa Semana Santa 2013

Calvià - Capdellà - Galatzó

AJUNTAMENT DE CALVIÀ
MALLORCA

www.calvia.com

Nova Pasqua

Solem dir, i amb raó, que no hi ha temps que no torn i que l'història es repeteix. Tot i que no és ben bé exacte, sí que hi han persones, situacions, esdeveniments, fets semblants que es van repetint cicle rere cicle al llarg de l'història.

Tot gran canvi com també tota revolució sol començar per demanar-se el per què. Vivim moments difícils, crítics diria jo, a tot nivell: econòmic, polític, social, familiar, educatiu, humà, ètic, moral, religiós. Potser massa fronts alhora. Potser pensem que no podem fer res per a resoldre'ls. Potser pensem i diguem que en tenim prou amb lo nostre. Potser sí, però no s'hi val. Cal fer alguna cosa.

Fa més de dos mil anys, allà a Palestina, un tal Jesús de Natzaret, al començament de la seva vida pública, anà un dissabte a la sinagoga com tenia costum, agafà el llibre que li oferien i llegí el passatge d'Isaïes: *"L'Esperit del Senyor reposa damunt mi, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor"*. En acabar, quan tothom esperava els seus comentaris, només digué: "avui es compleix aquesta escriptura que acabau d'escoltar". El seu compromís i fidelitat al Pare el dugué per camins inescrutables: passà fent el bé, denuncià les injustícies i les hipocresies dels governants. Això el portà a una mort violenta, ignominiosa i incruenta per escarni de tothom. Morí crucificat, però la mort no podia vèncer, el mal no podia guanyar al bé. I, vet aquí el que canvià l'història: Déu Pare ressuscità el seu Fill estimat en qui s'havia complagut.

Aquests dies recordarem, revisarem, celebrarem aquests esdeveniments personalment i com a comunitat. En les vostres mans teniu els horaris de les celebracions litúrgiques i processons penitencials. Recordem el que celebrem aquests dies sants:

El diumenge de Rams: Jesús proclamat Fill de David a la Ciutat Santa. La gent el rep amb rams d'olivera i palmes, signes de victòria pel martiri.

El Dijous Sant: Generositat suprema de Jesús. Senzillesa i humilitat al servei de Déu. Presència viva, aliment pasqual, memorial del qui és Jesús, del que ha fet i fa per nosaltres. És la novetat del nou manament.

Divendres Sant: Cal que mori el justs, el qui me fa nosa per tal de jo continuar en el poder. Soledat, amargor, negacions, decepcions, fracàs, esperança: *Pare, confii el meu alè a les teves mans.*

Vigília Pasqual: Tomba, Fosc, silenci. Tomba buida i fosc dins; fora, llum, alegria i vida. Jesús ha ressuscitat, al·leluia. Visca la Vida. La mort ha estat vençuda per sempre. I tot aquell que hi cregui viurà.

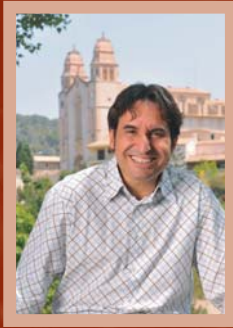
Ara, com ens diu l'evangelista Lluc, ens toca a nosaltres transmetre les ensenyances que hem rebudes perquè tothom conegui l'anunci de l'Evangeli, la proclamació de la Bona Nova, l'any de gràcia del Senyor. (Re)descobrim l'alegria de creure, visquem l'any de la fe des de la Nova Evangelització.

Bona nova Pasqua per tothom

Pere-Gerard Bestard Muntaner

Rector de l'Unitat de Patal de Calvià, Es Capdellà, Galilea i Galatzó
Calvià 2013

Una de las celebraciones más tradicionales que cada año nos depara el calendario es sin duda la Semana Santa. Para los cristianos, son días de penitencia, recogimiento y posterior celebración de Jesús resucitado. Días en los que la fe sale a las calles de nuestro municipio y éstas se impregnan del olor a vela e incienso.

Como en otras celebraciones populares, los ciudadanos vuelven a erigirse en verdaderos artífices de la Semana Santa. Resulta de especial reconocimiento el trabajo que hacen las cofradías que hay en Calvià, máxima expresión del fervor a la figura de la Virgen y a su Hijo crucificado. Su labor resulta esencial para transmitir al resto ese sentimiento que durante estos días invade todas las poblaciones de nuestro municipio.

Desde aquí os invito a participar en los actos de esta Semana Santa 2013, bien como parte activa de las celebraciones que durante estos días se desarrollarán en Calvià o bien desde el respeto a la fe de quienes la practican y la profesan.

Buenas Pascuas para todos

Manuel Onieva Santandreu

Batle de Calvià / Alcalde de Calvià

Programa Semana Santa 2013

CALVIÀ

MIÉRCOLES, 13 DE MARZO

19.30 h. Celebración comunitaria de la penitencia.

JUEVES, 14 DE MARZO

20.00 h. Conferencia cuaresmal, Parroquia de Calvià.

SÁBADO, 16 DE MARZO

19.30 h. Eucaristía en la Parroquia de Calvià, fiesta de las cofradías de Calvià, Galatzó, Es Capdellà y Son Ferrer-El Toro.

VIERNES, 22 DE MARZO

XIX Pregón de Semana Santa

20.30 h. Salida de cofradías con el estandarte y vexil·les, acompañadas de los tambores desde el convento de Sant Pere (Religiosas franciscanas de la TOR).

Desfile hacia la Parroquia.

Itinerario: c/ Sor Rosenda, c/ Can Vic, c/ Major, c/ Costeta de la Música, Plaza de la Iglesia.

Presentación a cargo del Patronato.

Pregón: a cargo de Mn. Bartomeu Català i Barceló Rector de Puigpunyent i President del Projecte Home.

SÁBADO, 23 DE MARZO

19.30 h. En la Catedral, misa crismal.

20.30 h. En la Iglesia de Calvià. CONCIERTO de música religiosa, coro de Calvià.
Dirigido por: Llorenç Gelabert

DOMINGO, 24 DE MARZO

Domingo de Ramos

10.30 h. Bendición de ramos y palmas en Sa Capelleta. Procesión y misa de la Pasión en la Parroquia Sant Joan Baptista de Calvià.

MIÉRCOLES, 27 DE MARZO

21.30 h. Viacrucis. PROCESIÓN DEL SILENCIO.

Itinerario: Plaza de la Iglesia, Can Ros, s'Era, Son Mir, Mofarès, sa Costa, es Pontet, av. es Capdellà, Ca na Cucó, Can Vich, Sor Rosenda, Plaza de la Iglesia.

JUEVES, 28 DE MARZO

Jueves Santo

20.00 h. Misa de la Cena del Señor. Procesión de la Sangre.

Itinerario: c/ Església, Can Ros, sa Capelleta, c/ Major, Av. de Palma, Sor Rosenda, plaza Vila, costeta de la Música, c/ Església.

Finalizada la procesión: HORA SANTA (Adoración Nocturna).

VIERNES, 29 DE MARZO

Viernes Santo

20.00 h. Celebración de la Pasión del Señor. "DAVALLAMENT" Y PROCESIÓN DEL SANTO ENTIERRO.

Itinerario: c/ Costeta de la música, c/ Major, c/ dels Montcada, c/ Son Mir, c/ S'Era, c/ Can Ros, c/ Sa Capelleta, c/ Major, c/ Església.

SÁBADO, 30 DE MARZO

Sábado de Pascua

21.00 h. Vigilia Pascual.

DOMINGO, 31 DE MARZO

Domingo de Pascua

9.00 h. Procesión del Encuentro, "Tres botets". Oficio de Pascua de Resurrección. Canto "dels Goigs". Después del oficio: refresco popular, vino y galletas.

20.00 h. Misa de Pascua.

DOMINGO, 07 DE ABRIL

10.30 h. "Pancaritat" en la capilla de "Sa Pedra Sagrada". Salida de la iglesia.

12.00 h. Misa, fiesta y paella. Juegos infantiles, animación y "Xeremies".

Las procesiones de Calvià estarán acompañadas de la Banda Municipal de Calvià y de los tamborileros de las diferentes cofradías.

Coro parroquial, dirigido por Francisco Puig.

ES CAPDELLÀ

DOMINGO, 24 DE MARZO

Domingo de Ramos

11.00 h. Bendición de ramos y palmas, procesión y misa de la Pasión en la Parroquia.

JUEVES, 28 DE MARZO

Jueves Santo

19.00 h. Misa de la Cena del Señor y Procesión.

Itinerario: c/ Mayor, c/ Monges, c/ Ametlers, c/ Galatzó.

VIERNES, 29 DE MARZO

Viernes Santo

19.00 h. Celebración de la Pasión del Señor y procesión del Santo Entierro.

Itinerario: c/ Mayor, c/ Monges, c/ Ametlers, c/ Galatzó.

SÁBADO, 30 DE MARZO

Sábado de Pascua

21.00 h. Vigilia Pascual.

DOMINGO, 31 DE MARZO

Domingo de Pascua

11.00 h. Procesión del Encuentro y Oficio de Pascua de Resurrección.

DOMINGO, 07 DE ABRIL

Domingo del Ángel

11.00 h. Salida de la Parroquia hacia Son Alfonso.

12.30 h. Misa.

Paella: venta de tíquets en los lugares habituales.

GALATZÓ

DOMINGO, 24 DE MARZO

Domingo de Ramos

18.00 h. Bendición de ramos y palmas, procesión. Misa de la Pasión.

MARTES, 26 DE MARZO

21.30 h. Procesión de Jesús de Nazareno, con la participación de las cofradías de Calvià, Son Ferrer y El Toro.

Itinerario: Avda. Puig de l'Ofre, avda. Son Pillo, c/ Mestral, c/ Xaloc, c/ Tramuntana, pl. Galatzó, avda. Son Pillo, Puig de Saragossa.

MIÉRCOLES, 27 DE MARZO

19.30 h. En la Catedral, misa crismal.

DOMINGO, 31 DE MARZO

Domingo de Pascua

19.00 h. Misa de Pascua.

Pregó de Setmana Santa, Calvià 2012

Bon vespre a tots i a totes. Un any més estam a punt de viure la Setmana Santa. Una Setmana plena de costums i de tradicions ancestrals que ens recorden la filiació que tenim amb els nostres avantpassats. Els nostres padrins i padrines, tots aquells i aquelles que duis més anys a les espatlles i, per això mateix, acumulau més experiència, en podeu donar testimoni.

Per altra banda, per davall de tots aquests costums i tradicions, hi trobam un esdeveniment històric que dóna sentit a tot això que, d'aquí a poc, celebrerem i viurem: l'esdeveniment històric de la persona de Jesucrist. Jesús de Natzaret, admirat per uns i rebutjat per altres, condemnat per les autoritats polítiques i religioses del seu temps i aclamat per uns pocs, posà en marxa la cadena d'esdeveniments històrics que han fet possible que nosaltres, tal dia com avui, estem aquí reunits i participem d'aquest acte. Per això mateix, dedicaré els propers minuts a parlar, precisament, de la persona de Jesucrist.

Abans, però, deixau-me fer unes breus reflexions prèvies. És inqüestionable que el que els entesos anomenen "fet religiós" ha estat i segueix estant present a totes les cultures i civilitzacions passades i presents conegudes. El significat clau que totes aquestes cultures han donat al fet religiós també és sempre el mateix: la religió és aquell espai de comunicació viva i personal entre Déu i l'home. És tracta, doncs, d'un espai de trobada entre Déu que crida i salva, i l'home que escolta i accepta la cridada. En definitiva, el fet religiós és, fonamentalment, un àmbit personal i històric de diàleg entre Déu, els pobles i els homes.

És des d'aquest marc general que intentarem aproximar-nos a la figura de Jesucrist.

El fet diferencial de la revelació cristiana: la plenitud de la revelació en Crist

Tots tenim a casa una Bíblia. Però, què recullen aquest conjunt de llibres? La Bíblia seria la sedimentació escrita i el resultat històric d'aquest difícil procés a través del qual la presència salvadora de Déu fou progressivament captada i viscuda pel poble d'Israel. Des d'aquest rerefons és pot parlar de la plenitud de la revelació en Crist, una revelació que no es tanca sinó que s'obri màximament ja que en Ell l'home té comunicades les claus fonamentals del sentit i possibilitats de la seva existència i sap definitivament qui és Déu: el misteri desvetllat en forma d'amor incondicional

i promesa escatològica. Per tant, en Jesucrist la història de la revelació arriba al seu punt més àlgid. En la persona de Crist es dóna una perfecta reciprocitat entre l'home obert vers l'Absolut i aquest Absolut autocomunicant-se dialògicament a l'home. Per tant, en la realitat de Jesucrist, la comunicació gratuïta de Déu a l'home ha arribat al punt màxim possible: Déu mateix es fa present (es fa carn) en la humanitat de Jesucrist.

Ara bé, per entendre com és això possible, ens hem de fixar per un moment en com és el procés en què cadascun de nosaltres, ens anam fent i realitzant com a persones. Ho veurem breument a partir de tres consideracions:

- a) La persona humana és el resultat d'un procés que es va desplegant a partir d'una estructura psico-somàtica prèvia.
- b) A partir dels seus actes, l'home va construint la figura del seu jo. Decidint unes coses, rebujant-ne d'altres, la persona humana va donant contingut real al seu projecte de vida.
- c) Finalment, la persona humana es va realitzant a través d'un procés d'autorreflexió constant. Gràcies a la nostra capacitat de reflexió, la persona humana es capaç de tornar sobre ella mateixa i prendre consciència de la distància que hi ha entre allò que voldria ser i allò que realment és.

La unitat d'aquests tres moments que acabam de descriure constitueix la llibertat de la persona. L'home lliure perquè és una realitat que, a partir de la seva constitució psicosomàtica, elabora, per sobre d'ella, el seu jo. Dit amb unes altres paraules, la llibertat així entesa té tres caires que donen sentit a què l'home sigui imatge i semblança de Déu. En primer lloc, la llibertat és la participació finita en la sobirania i absoluta independència de Déu. Això és així perquè ni tan sols Déu pot imposar a aquesta llibertat humana res que estigui per sobre de la seva intrínseca autonomia sense eliminar-la radicalment. En segon lloc, com ja hem vist, l'home lliure es va fent a si mateix en una acció real i positiva, és a dir, l'home té un mode de realització diví: es va fent a si mateix. Finalment, la llibertat inicia una novetat imprevisible en la resta de la creació: la llibertat és creadora com creadora és la vida trinitària de Déu.

En definitiva, la realitat suprema de la creació és precisament la llibertat en què culmina l'estructura de

l'home. En ella, viu l'home com viu Déu: per si i des de si mateix. Ara bé, tota aquesta reflexió s'ha d'integrar en la dimensió històrica de la humanitat sencera. I això, perquè la condició de possibilitat d'exercitar la llibertat individual de l'home requereix un context d'actuació històric: és el món. El món té un caire impersonal regit per uns dinàmismes estructurals que tenen un poder d'influx gens menyspreable que es projecten sobre els individus que el conformen. Un caire important d'aquest poder estructural és l'aversion vers Déu que bíblicament es descriu com el pecat del món (Jn 1, 29). El pecat, doncs, consisteix en viure aversivament contra Déu. Totes aquestes consideracions ens mostren que, abans d'executar un acte personal i voluntari d'aversion, l'individu està immers en un món que, per si mateix, és un món en aversion a Déu, és a dir, és un món configurat en gran mesura per unes estructures de pecat. Per altra banda, l'home com a tal no és pecador sinó que, en virtut de la pertinença a un món pecaminós, en el moment que hagi de desplegar la llibertat a través d'actes responsables no es podrà sostreure al poder del pecat. D'aquí que l'home està intrínsecament sotmès al poder del pecat i necessitat, per tant, de redempció.

Aquest és el marc des del qual hem d'intentar entendre millor el significat de la persona de Crist.

La persona de Crist: Déu es comunica als homes humanament

En l'home Jesús és el mateix Fill de Déu qui parla i obra, tot i que ho fa d'una manera humana. Crist esdevé el lloc de trobada entre Déu i l'home, és a dir, Ell esdevé l'obra de la Trinitat en la història i, al mateix temps, l'entrada de la història en l'eternitat de Déu. La transcendència i l'abast de totes aquestes consideracions les estructurarem en dues qüestions fonamentals. La primera, qui és Crist?; la segona, què ha suposat l'obra de Crist per als homes?

Qui és Crist?

Jesucrist, com qualsevol home, va configurant el seu jo a través dels diferents actes de la seva vida o biografia. L'home Jesús és l'existència del mateix Déu, de Déu Fill, segons un mode humà i en un mode humà.

Ara bé, precisament el nucli central dels Evangelis és el pas del jo de Jesús (manifestat sobretot en la pregària al Pare, en l'autoritat amb què ensenya i amb els signes i prodigis que realitza) a la seva realitat messiànica i filial

que es mostra en la pregunta que el propi Jesús dirigeix als seus deixebles: *I vosaltres, qui deis que som?*

La resposta a aquesta pregunta la trobam a Rm 1, 1-4 quan Pau ens diu que anuncia l'evangeli del Fill de Déu, *"descendent de David pel que fa al llinatge humà, però, per obra de l'Esperit Sant, constituït (ορισθενοϛ) com a Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts"*. Rellegint aquest text des de la reflexió teològica cal dir el següent:

- a) En primer lloc, a partir dels seus actes, Crist va construir la biografia del seu jo que expressa i desplega la figura de la realitat que és. La configuració o construcció del jo de Jesús no és altra cosa que el progressiu desplegament de la seva filiació o del seu ser Fill encarnat de Déu.
- b) En segon lloc, la intimitat de la persona de Crist consisteix en la identitat entre el jo que es va desplegant progressivament (manifestant la seva realitat filial) i la realitat des de la qual aquest jo opera i procedeix (la filiació divina). Per tant, si la vida sencera de Crist, des del més elemental dels actes fins a l'acte suprem de la creu, ha estat pura i simplement la manifestació de la seva realitat com a Fill, la intimitat de Crist ha d'estar d'alguna manera referida al Pare i inscrita en la Trinitat. Així ens ho diu Jn 14, 9: *"Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare... És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres"*.
- c) En tercer lloc, només una vegada desplegat el jo de Jesús de manera plena és quan fou "entronitzat" o "constituït". Fill de Déu per obra de l'Esperit Sant confirmant explícitament aquesta referència de la seva intimitat amb el Pare i amb el si de la Trinitat. Aquesta "constitució" o "ratificació" de Crist com a Fill de Déu en el doble nivell públic (per a nosaltres) i privat (per a Crist mateix) és el punt culminant de la biografia de Jesús que ha anat aclarint allò en què consisteix ser Fill de Déu en la perfecta intimitat amb el Pare. Per tant, el sentit últim i radical de l'encarnació manifestada en la biografia de Crist fou, per a nosaltres, l'experiència humana de la presència de Déu enmig de la humanitat, i per a Crist, l'experiència teològica de la seva pròpia filiació divina.

En aquest sentit es pot dir que l'encarnació fa de Crist, en tant que imatge del Déu invisible (Col 1, 15) i plenitud de la revelació, el paradigma de tota persona i de la humanitat sencera. Per tant, la realitat divina comunicada en Crist no anul·la la humanitat assumida sinó que la sublima i possibilita la seva plenitud.

Què ha suposat l'obra de Crist per als homes?

Hem vist fins aquí com la biografia de Crist ens ha permès entreveure el caire més íntim de la seva constitució personal estretament lligada al Pare. Ara ens hem d'endinsar en la qüestió del perquè de l'encarnació. Per tal de contenstar aquesta pregunta, ens fixarem, primerament, en les dues accions supemes en què culminà la vida personal de Crist: la mort i la resurrecció.

1) La mort de Crist.

En primer lloc, l'encarnació suposà la incorporació de Crist a una humanitat pecadora i a un món de pecat. Viure en un món de pecat és, d'una manera o d'una altra, estar sota el poder del pecat. El poder del pecat, tot i no arribar a la seva intimitat, envoltà la persona de Crist durant tota la seva vida. Així, doncs, viure en un món on existeix el poder del pecat sense ser personalment pecador constituï la incorporació de Crist a la humanitat i a un món de pecat. Per tant, la mort de Crist fou el resultat del poder del pecat del món tot i que no afectà en absolut la seva realitat i condició filial més íntima i personal.

En segon lloc, la mort de Crist fou, també, l'acció culminant de la realització del seu jo en l'obediència radical de la voluntat del Pare, una voluntat que se li va anar manifestant i aclarint durant tota la seva vida. Per tant, la mort de Crist, resultat del poder del pecat, significa l'expiació dels pecats de la humanitat ja que, juntament a aquest poder, se n'ha introduït en el món un de nou: el poder de Déu. Per tant, així com per un sol home entrà el pecat en el món (Rm 5, 12), també per Crist ha estat possible la redempció de la humanitat de tal manera que el poder del pecat ha quedat supeditat al poder de Déu. En aquest sentit, col·locats sota l'òrbita de Déu i alliberats del poder del pecat, tenim sempre la intrínseca possibilitat de ser, per la nostra incorporació a Crist, realitats que estam més sota el poder de Déu que sota el domini del pecat i atracar-nos, d'aquesta manera, a la nostra vocació més íntima i radical.

2) La resurrecció de Crist.

L'anunci de la resurrecció de Crist suposa afirmar, primerament, que ell està viu i que hi seguirà per sempre, és a dir, que el poder del pecat i de la mort no tendran ja accés sobre Crist. Es tracta, doncs, d'una vida en plenitud. Per altra banda, aquesta nova vida té caires indubtables de corporeïtat. Certament, una corporeïtat espiritualitzada o glorificada però corporeïtat al cap i a la fi. En primer lloc,

el cos possibilita el ser i el fer-se de la persona. En segon lloc, el cos dóna consistència (aporta la carn) a la persona. I, en tercer lloc, a través del cos podem expressar tant la nostra intimitat com la nostra interioritat personal. Per tant, dir que Crist ressuscitat té el mateix cos que abans de morir en la creu significa que té la mateixa actualitat, la mateixa consistència i la mateixa expressió. Però això no significa que tenguí idèntica estructura. En definitiva, la resurrecció de Crist no fou la reanimació d'un cadàver, com en el cas de Llätzer (Jn 11, 39-44), sinó la transfiguració gloriosa d'un cos que confereix actualitat, consistència i expressió a la persona de Crist. Finalment, la presència de Crist ressuscitat és sempre una iniciativa pròpia i personal seva i el seu reconeixement sempre és lent i progressiu (per exemple l'episodi dels deixebles d'Emmaús a Lc 24, 13-35).

3) Crist s'autocomunica sacramentalment als homes per l'efusió del seu Esperit

Fets aquests aclariments podem reprendre la qüestió que tenim plantejada i veure que ha suposat la mort i resurrecció de Crist per als homes. Aquests actes de Crist signifiquen, primerament, que el jo de l'home pugui ser configurat crísticament i esdevenir, d'aquesta manera, vertader fill de Déu per incorporació a Crist. Aquesta incorporació a Crist suposa una autèntica regeneració capaç de comunicar o de fer entrar el poder de Déu dins l'home: és la gràcia. La gràcia és la comunicació del poder de Déu en la vida efectiva i real de l'home, del poder amb què l'home va construït el seu jo crísticament si no durant tota la vida, almenys durant els períodes que es revesteix de Crist (Rm 13, 12-14).

Ara bé, com és possible actualitzar indefinidament aquesta autocomunicació de Déu si la mort i la resurrecció de Crist ocorregueren d'una vegada per sempre? En tant que accions històriques, la mort i resurrecció de Crist certament han deixat de passar, però, en tant que possibilitats configuradores de tota persona, aquestes accions no són transitòries, sinó permanents. La persona que va configurant crísticament el seu jo ha d'anar realitzant aquests actes durant tota la seva vida: morint cada vegada més al poder del pecat, revestint-se cada vegada més de Crist viu i ressuscitat. Per tant, la regeneració o participació en la mort i resurrecció de Crist consisteix en la presència progressiva del poder de Déu conseqüència d'una comunicació intrínseca en l'home de la mateixa Trinitat.

Com es realitzen i repeteixen aquí i ara aquests actes? Entrem en la qüestió de les accions sacramentals que produeixen real i efectivament allò que signifiquen i que

expressen de manera simbòlica. Aquests actes sacramentals són, en primer lloc, accions de Crist. En segon lloc, són accions que Crist realitzà concretament durant la seva vida. I, en tercer lloc, són unes accions que es van repetir permanentment d'una manera significativa.

Són, sobre tot, accions del mateix Crist que *re-produeixen* la seva mort i resurrecció i, precisament perquè són actes personals, es necessita per part de qui els reben fe i conversió. La plasmació en mi de la mort i resurrecció de Crist és una transformació personal i intrínseca del meu ser que requereix una col·laboració per part meua. En definitiva, el jo personal de cadascú, mort al pecat i revestit a Crist, queda cristificat per l'acció de Crist que és actualitzada en el símbol sacramental. Crist és, doncs, el fonament de l'eficàcia dels sacraments en tant que signes permanents que expressen la voluntat del Pare manifestada per les accions de la vida de Crist i que possibiliten el revestiment crístic de l'home per la força de l'Esperit.

Aquest revestiment comença en un primer acte d'incorporació a Crist (simbolitzat pel baptisme) que configura i marca de manera indeleble el jo de la persona per la presència intrínseca de la Trinitat i que la introdueix a una nova forma de vida esdevenint una nova creació (2 Co 5, 17; Ga 6, 15). Una nova forma de vida que assoleix la plenitud per la donació de la persona de Crist en l'eucaristia el resultat de la qual és la vida del mateix Crist en l'home que queda transformat crísticament.

Per tant, aquest pa de vida (Jn 6, 27; Jn 6, 54) realitza la incorporació de tots els qui el mengen al cos de Crist. El pa té, en virtut de les propietats reals en tant que pa, la condició de ser aliment per a l'home. En canvi no la té, per si mateix, per ser aliment espiritual. Per a ser-ho necessita adquirir una nova condició en virtut de la pròpia acció de Crist. En aquesta conversió, les propietats reals que el pa té es conserven però, en tant que signe sacramental del cos de Crist, esdevé per elevació una unitat superior que és real i efectivament aquest cos. I en virtut d'aquesta corporeïtat es dona, en el pa consagrat, l'actualitat presencial de Crist amb una interna consistència que expressa corporalment la constitució íntima de la seva persona.

Finalment, la presència del cos de Crist en l'eucaristia, sacrament de la unitat personal, unifica el meu ser en Ell: "La copa de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és comunió amb la sang de Crist? El pa que partim, ¿no és comunió amb el cos de Crist? El pa és un, i per això nosaltres, encara que siguem molts, formam un sol cos, ja que tots participam d'aquest únic pa" (1 Co 10, 16-17). En definitiva, en virtut d'aquesta realitat sacramental instituïda per Crist i actualitzada permanentment per l'Esperit ha quedat fundada una unitat entre tots els homes que, com a cos del seu cap, constitueix l'Església de comunió com a vertader àmbit visible de la comunicació de Déu als homes abans de la consumació escatològica de la història.

L'Església de comunió: àmbit visible de la comunicació de Déu

El pla que el Pare vol dur endavant a favor de l'home inclou la convocatòria del poble de Déu, del qual ja era un reflex el poble d'Israel. Al Fill li correspon executar el pla de salvació; aquest és el motiu de la seva missió, la qual neix de l'amor del Pare vers tots els homes per tal que esdevinguin fills seus. Així, doncs, l'Església és una realitat present en la història de salvació des del moment en què el Fill, acabada la seva missió encarnacional, ha retornat al Pare. L'Església és la continuació terrenal (de manera sacramental) de la corporeïtat glorificada de Crist que possibilita l'encontre dels homes amb l'home Jesús glorificat i es constitueix en vertader àmbit explícit d'autocomunicació de Déu aquí i ara fins a la consumació dels temps. Per tant, l'efusió de l'Esperit Sant (Pentecosta) és, en primer lloc, la culminació de la Pasqua de Crist. Si Pasqua és la resurrecció de Crist, l'efusió de l'Esperit Sant és, en certa manera, l'últim acte de la seva vida: així com el Pare no retén res en la comunicació que de si mateix fa al Fill, tampoc el Fill guarda per a si res d'allò que el Pare li ha donat. L'Església és una comunió sacramental (visible i real alhora) entre Déu i els homes caracteritzada per una dimensió d'entrega interpersonal fundada en la mateixa vida oblacional de Crist que, en tant que sacrament primordial, perviu en aquesta unitat eclesial, la fonamenta i la possibilita. Cada membre d'aquest poble forma una unitat de comunió personal amb la resta de membres i amb Crist mateix i, a través d'ell, en tota la Trinitat. L'Església és, doncs, l'àmbit visible d'oferta explícita d'incorporació de la humanitat sencera a Crist formant un sol cos amb Ell per tal de prefigurar la unitat escatològica amb Déu Trinitat. L'Església, per tant, és del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant; i la seva existència, centrada en Crist i duta a plenitud per l'Esperit, és converteix en sagrament perenne de la reconciliació de la humanitat amb el Pare realitzada en Jesucrist per l'Esperit Sant (2 Co 5, 19).

En definitiva i per anar acabant, tots els que estam aquí presents, disposats i preparats per viure una nova Setmana Santa, som convidats a experimentar i, per tant, a fer realitat en nosaltres mateixos totes aquestes reflexions que, d'una manera més teòrica, he intentat compartir amb vosaltres. Vos convit, doncs, a viure una Setmana Santa plena del goig que ens inunda quan prenem consciència de què Crist ha ressuscitat i és el Vivent que dona sentit i plenitud a les nostres vides.

Moltes gràcies.

(Joan Andreu Alcina, Consell dia 14 de març de 2012).

**AJUNTAMENT DE CALVIÀ
MALLORCA**

Associació **Pere Josep Cañellas**